

Sygn. akt IV Ka 747/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sylwana Wirth
Protokolant:	Marta Synowiec

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2016 r.

sprawy H. J. i A. z domu S.

urodzonego (...) w D.

obwinionego z art. 92 § 1 kw, art. 97 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 6 czerwca 2016 r. sygnatura akt II W 234/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł i wymierza 200 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 747/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy w Kłodzku uznał obwinionego H. F. za winnego tego, że

1. w dniu 10 stycznia 2015 roku około godz. 09:50, pow. (...), woj. (...), w D. na trasie (...) (14 km 5 h) w rejonie skrzyżowania z J. kierując pojazdem silnikowym m-ki P. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku P-4 „linia podwójna ciągła”
2. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym kierując pojazdem silnikowym m-ki P. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B-25 „zakaz wyprzedzania”
3. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym kierując pojazdem silnikowym m-ki P. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku P-21 „powierzchnia wyłączona”
4. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym kierując pojazdem silnikowym m-ki P. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku F-21 „ruch skierowany na sąsiednią jezdnię”

5. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym kierując pojazdem silnikowym m-ki P. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do zakazu wyprzedzania w rejonie skrzyżowania

6. w dniu 10 stycznia 2015 roku około godz. 09:50 pow. (...) woj. (...) w D. na trasie (...) (16km), kierując pojazdem silnikowym m-ki P. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B-25 „zakaz wyprzedzania”

7. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie szóstym kierując pojazdem silnikowym m-ki P. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku P3 „linia jednostronnie przekraczalna”

to jest popełnienia wykroczeń z art. 92 § 1 kw i art. 97 kw i za czyny te na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art 9 § 2 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 2000 (dwa tysiące) złotych.

Sąd orzekł ponadto o kosztach sądowych.

Wyrok powyższy zaskarżony został w całości apelacją obwinionego, który wyrokowi temu zarzucił:

1) błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i niewyjaśnienie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia, polegające na bezkrytycznym daniu wiary zeznaniom policjantów, jak i przyjęcie ze podstawę orzeczenia ustaleń opinii biegłego, który sam stwierdził, że nie mając odpowiednich danych nie może sporządzić rzetelnej opinii, ale mimo to ją wydał;

2) naruszenie art. 92 § 1 kw i art. 97 kw polegające na przyjęciu, że doszło do umyślnego popełnienia wykroczeń, gdy w rzeczywistości żaden z opisanych w wyroku czynów nie został przez obwinionego popełniony

i wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie od zarzucanych czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, sąd odwoławczy stwierdza, że ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku są prawidłowe i zgodne z całokształtem okoliczności ujawnionych w toku postępowania.

Ocena dowodów jest pełna i wszechstronna oraz zgodna ze wskazaniami wiedzy jak i doświadczenia życiowego. Wyniki i wnioski z przeprowadzonej analizy dowodów przedstawiono w pisemnym uzasadnieniu. Zawartą tam argumentację, sąd odwoławczy akceptuje i podziela.

Sąd Rejonowy trafnie i zasadnie oparł swoje przekonanie o zawinieniu H. F., głównie na zeznaniach P. K. i K. S., skoro ich relacje są spójne i zbieżne ze sobą, a spostrzeżenia o zachowaniu obwinionego wynikały z bezpośredniej obserwacji sposobu kierowania przez niego pojazdem.

Jak podkreślał sąd orzekający, świadkowie wykonywali swoje obowiązki jako policjanci, są osobami obcymi dla sprawcy, nie pozostają z nim w żadnym konflikcie. Nie mieli oni żadnego powodu by fałszywie pomawiać czy obciążać obwinionego – w każdym razie materiał dowodowy sprawy wyklucza taką sytuację.

Zeznania świadków przystają do wniosków wynikających z opinii biegłego, który przyznał i potwierdził, że z miejsca zaparkowania radiowozu dla wariantów odległości 20,15 i 10 m w prawo od prawej krawędzi jednej drogi (...), pasażerowie radiowozu mieli możliwości obserwowania opisanego odcinka drogi do odległości około 300 m w kierunku K. oraz mieli możliwość spostrzeżenia wykonywanych manewrów samochodu kierowanego przez obwinionego.

Brak danych do analizy okoliczności zdarzenia podawanych przez świadków, w celu ustalenia czy mieli oni możliwość zaobserwowania wykonywanych przez obwinionego manewrów, nie jest podstawą do dyskwalifikacji opinii biegłego i jej wniosków.

Co do tej kwestii bowiem wypowiedzieli się funkcjonariusze policji, a skoro brak w sprawie przeciwdowodu, czy też przesłanek obligujących do dyskwalifikacji zeznań świadków - to słusznie przyjęto je za dowód wiarygodny i podstawę ustaleń faktów.

Wyjaśnienia obwinionego, jako oczywiście sprzeczne z relacjami świadków Nie mogły być uwzględniane w tej podstawie.

W tym stanie rzeczy sprawstwo i wina H. F. nie budzi wątpliwości.

Wymierzona kara jest adekwatna do wysokiego stopnia zawinienia tegoż i wielości popełnionych wykroczeń. Kara ta będzie sprawiedliwą odpłatą i przestrogą na przyszłość.

Wyrok jako trafny utrzymano w mocy.